Any IV — Núm. 202 Barcelona, 14 de novembre de 1925 Preu: 10 cèntims.

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

EL CERCADOR DE TRESORS

per VINYALS

Estava un dia en Simplici Babau a la porta de casa seva, quan se li presentà un tipus tot estrafalari el qual, tan llarg de llengua com de males intencions, l'assabentà de l'existència d'un tresor amagat que podrien partir-se com a bons amics. En Simplici, innocent a més no poder, se'l cregué i prengué els estres que calien per remoure la

terra. Un cop a lloc, treballà com un negre diligent, fins a desenterrar una caixeta.

I ja anava a obrir-la el pobre Babau, quan l'estrafalari li indicà que calia tenir la draga a propòsit; mes...

— Ara em trobo que no tinc cap diner — exclamà — i això en val força. — Ja ho arreglarem — digué en Simplici. Se n'anà

a casa seva, tragué del fons de la caixa els diners producte de la venda del ruc i els donà al nou associat qui anà al poble a comprar l'estre necessari, mentre el bon Babau es quedà a guardar la caixeta que contenia el valuós tresor.

Però l'estrafalari trigava tant a tornar que en Simplici decidí obrir la caixa trobant-hi solament carbó.

SÍLEX

NOVEL·LA D'AVENTURES

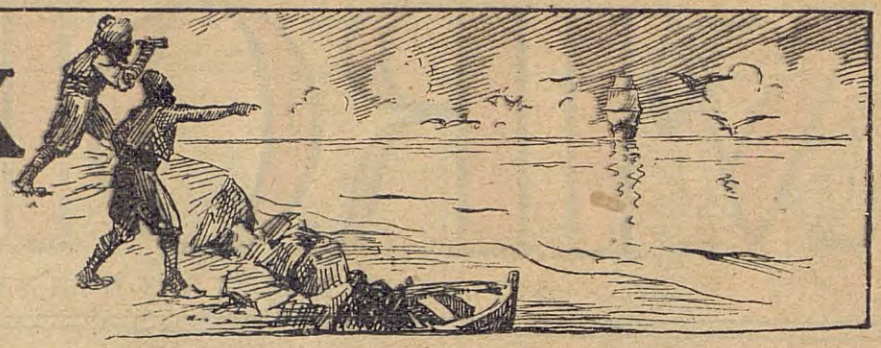

(Continuació)

VI

La gosadia de Sílex

De cop i volta, botà sobre un feix de cordes un home amarat d'aigua i que mostrava un coltell entre les dents.

Nazim-Alí i Acer, sobtats, posaren mà a unes pistoles que portaven a la butxaca.

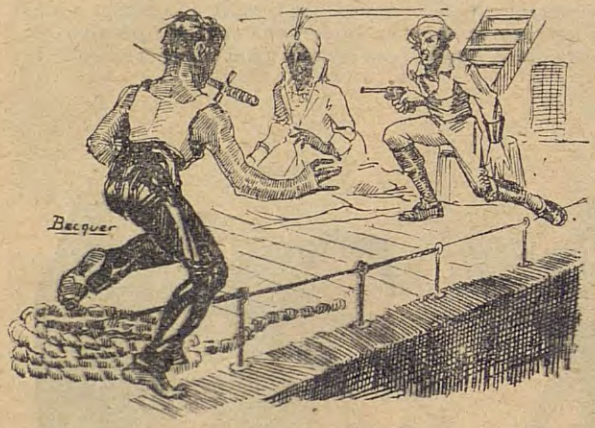

Aquell hoste que semblava plogut del cel, estengué ses mans vers els dos personatges i exclamà amb fermesa:

— Calma, senyors... No sóc un enemic. Sóc un tripulant del «Lluerna».

Els dos corsaris es guaitaren en muda interrogació:

— Acabo de barallar-me amb el capità, i li he ficat al cos un pam d'acer. Heus aquí la nau... i aquí, més aprop, el bot que em perseguia...

En efecte, en la llunyania, es gronxava la polida nau, i vora el vaixell pirata, es mantenia al paire una llanxa, que, veient, segurament, que l'assassí se li escapava, donava mitja volta i tornava al «Lluerna».

L'escàpol, era un jove de front clar, ulls plens de fermesa i cos cepat. A Nazim-Alí li fou simpàtic i consultà a Acer, qui permanesqué impassible.

— Com va anar la renyina? — preguntà Nazim-Alí.

— Vaig beure, i va enfadar-se. Intentà bufetejar-me... i el meu coltell eixí amb tanta rapidesa de la beina que no tingué el capità temps d'aguantar-me el braç. Sílex caigué i jo vaig fer-me escàpol, llençant-me al mar.

— I qui t'ha urdit aquesta faula, gran comediant? — interrogà Acer amb accent gèlid.

— No em voleu creure? Pitjor per vosaltres... Tenia un secret per comunicar-vos...

— Digues-lo d'una vegada! — manà Nazim-Alí.

— Doncs, sapigueu que per aquests volts corre el corsari Nazim-Alí i que si us arreplega, jo li diré que li heu volgut fer traició. I Nazim-Alí no perdona!

Nazim-Alí tornà esclafir una rialla eixordadora.

— Ja saps que estàs parlant amb Nazim-Alí? — interrogà.

L'escàpol, en oir aquestes paraules; fent senyals de gran esverament, va donar un tomb sobre el seus peus i provà de llençar-se per l'amurada. Acer el detingué.

— La teva por et salva.... Vés abaix... Espera. — Nazim-Alí es tragué un xiulet d'argent i féu tres xiulets. Tot seguit aparegué un home amb la cara plena de cosits.

— Cupidó, pren cura d'aquest aspirant. Porta'l al fons de tot, que després serà sotmès a la prova de valor.

L'escàpol i l'anomenat sornaguerament Cupidó, a causa de la seva lletgesa, davallaren vers el fons de la nau.

— Que en penses, Acer de ço? — féu Nazim-Alí.

— Què pot ésser que la sort t'hagi lliurat realment del teu enemic... En el primer moment, vaig dubtar de l'escàpol però la por que mostrà en saber que estava davant de Nazim Alí m'esvaí tota sospita.

— El mateix m'ha passat a mí.

VII

La prova de valor

Mentrestant, l'escàpol, al qual un subtilíssim observador hauria descobert trets característics del capità Sílex, (aquells

ulls, aquell posat de boca, aquell nas.., potser l'ànima mateixa del gosat marí...) seguia mansament a Cupidó.

(Continuarà)

BESSONS

Dihuixos d'en CORNET per ANGEL FERRAN

Eren bessons i s'estimaven com a germans; perquè si eren bessons, de germans no ho eren, puix si havien nascut el mateix dia llur mare no era pas la mateixa. Però eren tan iguals, tan pastats l'un de l'altre que qualsevol hauria assegurat que si no tenien la mateixa mare tenien, almenys, el mateix pare. Quan es conegueren, que fou com totes aquestes coses per pura casualitat, es féren tant amics que tothom els prenia per de la mateixa família. Per acabar de produir aquest efecte, es posaren a viure junts i tot el que tenia l'un era de l'altre. Per acabar-ho de complicar es deien el mateix nom, i això fa pensar que si no eren germans almenys eren cosins. Es posible.

Fins a nosaltres, però, no ha arribat el nom que tan comú era a l'un com a l'altre, i com els seus contemporanis els anomenarem simplement els Bessons quan parlem dels dos, i A o B. Quan voldrem parlar de l'un; A, o de l'altre, B. Això semblarà un problema de geometria, però la veracitat, tan innata en nosaltres, ens obliga a usar aquest procediment.

Els Bessons anaven sempre junts, o quasi; quan un d'ells anava sol el confonien invariablement amb l'altre, i vivien tranquils i feliços fins que llur mala sort volgué que A s'enamorés com un ximple de la filla medieval del senyor del poble.

Perquè això, com hauran sospitat els nostres lectors per les il·lustracions, ocorria en aquelles èpoques tan feudals com llunyanes, encara que actuals en aquells temps.

A, com dèiem, cometé la imprudència d'enamorar-se de la filla del senyor del poble, i com que aquesta filla no li feia pas mala cara, el pare, per acabar-ho d'un cop i per a sempre, cridà A al seu castell.

Com que el pobre enamorat tenia feina a aquella hora, hi trameté el seu germà, que era ben igual, menys l'amor, naturalment.

En veure el senyor feudal davant seu al que ell creia l'enamorat, tingué un dubte perquè la seva intenció era fer-li tallar el cap, però no volia cometre el que en aquells temps en deien una injustícia i ara anomenaríem una simple equivocació.

Començà de gratar-se el cap (recordeu que això passava al temps de la picor), i al fi digué:

— I bé, tu ets tu o el teu germà?

— Sóc el meu germà — contestà el xicot.

Aquesta resposta féu rodar el cap al senyor feudal i, no decidint-se ja a ésser més enèrgic, li contestà:

— Dons mira, digues a tu que, si et veig mai més rondar la meva filla us faig tallar el cap a tots dos. I el féu sortir.

Els Bessons, veient que la cosa es posava negra, decidiren desaparèixer. A, molt trist per deixar la seva estimada, i B no pas menys.

Aleshores fou quan decidiren de no deixar-se veure més iguals i l'un es posà una barba.

Camina que caminaràs arribaren a un hostal on sentiren explicar una estranya història. El país era devastat per un drac paorós i el rei havia promès la seva filla a l'ardit cavaller o plebeu que aconseguís acabar amb tal plaga.

Cents i cents de cavallers havien deixat llurs enamorats ossos a la cova del drac, de tal manera, que ja es considerava remei segur contra l'amor desgraciat l'apropar-se d'aquell indret fatídic. Talment com una mena de ferrocarril del carrer de Balmes.

L'enamorat A, amb el cor rosegat per la desesperació, pensà que cap millor sistema com el de fer-se rosegar el, ossos per la fera no hi havia per acabar amb la seva dissort, i sense dir-ho al seu germà s'encaminà cap a la cova fatal.

B, però, vigilava; feia dies que veia el seu company neguitós i pensava que en duia alguna de cap, i no massa bona.

A, resoltament, pres el seu fatal determini, la carta clàssica a la butxaca, es dirigí sense girar el cap a la cova.

B, cautelosament, de roca en roca, amagant-se a cada cantonada, l'anà seguint. Com que feia una forta calor en aquell camí enfonsat, s'havia ficat la barba a la butxaca. De sobte, sense que pogués fer res per a evitar-ho, B veié una cosa horrible: una bèstia gegantina saltà d'un forat de la penya, i amb un bramul horrísson, traient foc pels queixals i pels ulls i remenant frenèticament la cua asquerosa i fib'ant una llengua bífida i llefiscosa, s'abraonà com una fera, naturalment, al pobre enamorat qui apenes, sense adonar-se de l'agressió, passà de vida a mort com un ocellet. El drac començà de destroçar-lo i devorar-lo; menjava treballosament, com qui compleix una obligació; es veia ben bé que era un drac vell, amb poques dents ja, però temible i temut tanmateix.

El pobre B, sense saber què fer, mig mort de por i de dolor, contemplava l'escena repugnant. El drac feia molt de soroll en menjar, dos regalims de suc li queien pels recons de la boca i no tenia cap escrúpol en agafar la vianda amb els dits, signe evident de grolleria i mala educació.

Sense esma per a moure's, el pobre B, que ja no era bessó de ningú, no sabia ni atacar la fera perquè no tenia armes, ni fugir-ne. Tenia les cames segades de por.

Quan la fera acabà, ben tipa, amb la panxa inflada i la mirada satisfeta, aixecà el cap, i en veure B obrí uns ulls com unes taronges. La sorpresa li féu una boca de pam; es fregà els ulls amb les potes; se'n posà una com si fos una pantalla i el mirà com si el sol li fes mal a la vista. Després es palpà la panxa, plena i rodona, i es tornà a mirar amb astorament l'infeliç que tenia al davant; aclucà els ulls i els tornà a obrir, i la visió continuava allí.

Si s'havia menjat aquell home i aquell home continuava dret davant seu, què s'havia menjat aleshores?

Li semblà que tenia la panxa dura com una penya i que pesava com plena de pedres; recordà les facècies d'algun pastor astut amb algun drac golafre i s'extremí. Si tindria el ventre ple de pedres? Tornà a mirar-se l'home. No hi havia dubte! Era el mateix que s'havia menjat! El ventre cada cop li pesava més; li vingueren rodaments de cap (cal observar que als dracs són molt aprensius) i, recaragolant-se tot, fent una gran pirueta, revirant els ulls i obrint la boca restà el monstre panxa enlaire, i s'anà refredant.

B, a reculons, encara ert de por, se'n tornà horroritzat. Fins a l'entrada del poble, en veure les fumeroles i en sentir l'oloreta dels sopars no es revingué una mica. I aleshores començà de cridar:

— He mort el drac! He mort el drac!

I com que ningú no podia demostrar el contrari, que era el que hauria assegurat el drac si hagués pogut ressuscitar, el rei li donà la filla.

LA VIDA DEL MÓN

NOVEL·LA DE MERAVELLES ORIGINAL DE CLOVIS EYMERIC

(Continuació)

caires mai somniats... Han mort milions i milions d'homes, dones i criatures; no resten animals, la vegetació està esgrogueïda... Com pot haver estat, fill meu?

— Ai, senyors! Ai, pare! He vist tantes coses estranyes, que gairebé no sé si sabré explicar-me amb claretat... En primer lloc, el Sol, passades les nebuloses que l'enrotllen, atravessat el corònium, ja no té més escalfor... Diria que li pervé tota la indignació d'una irritació de les entranyes del sol que són d'or puríssim, teniu, com aquest...

I en fer la seva gosada declaració, el minyó llençà un grapat de dringadores rodanxes, que s'escamparen per la sala on era judicat Oràngel.

Quina impressió causà aquell dring dolcíssim, harmònic, més suau que el de l'argent, i el veure rodolar aquells discs llampants! La multitud, sense respecte al lloc ni a la autoritat, s'ajupí freturosa d'haver rodones.

Els homes s'empenyien amb inoïda violència, s'apunyegaven, trepitjaven dones i criatures, sense escoltar els planys i els crits d'angúnia dels ferits i capolats.

El vell que presidia, no tenia prou força al pit per a cridar i imposar-se a la gentada cobejosa d'or.

Sort que Oràngel, que podia volar encara, va enfilar-se fins al trespol, arrastrant el seu pare, a qui la magror dels dejunis i els vituperis soferts l'havien tornat gairebé ingràvid com el fill. Des de dalt de la immensa nau, podien contemplar aquell desori, més viu encara, perquè Oràngel, que era un infant i no se li podia exigir seny i mesura, tingué la pensada d'anar tirant més rodanxetes damunt d'aquella massa embogida, que volia abastar l'or de totes passades, sense recordar que venia a passes de gegant, que s'apropava l'embasardidora fi del món.

Quins crits, i quines flastomies, i quin descabdellament d'egoismes i males passions! Fills que no vacil·laven en fer caure el pare per enfilar-se damunt i encalçar més depressa el disc! Pares que feien escambell del cos dels fills per a pujar més alts i rebre millor les rodanxes que llençava Oràngel! Germanes amb germanes que s'esgratinyaven i s'arrencaven els cabells, per si l'una havia agafat una rodona més que l'altra; i cops de colze, i puntades de peu, i empentes, i els ulls de tots eixien de les conques, encesos, fl mejants, com si aquell or que abassegaven es tornés foc altra vegada i els abr marés; i les veus eren ronques, i una bavor de carn suada, agre, mesclada amb el baf de la respiració fadigosa, pujava nau amunt, fins a basquejar el pobre Oràngel, que encara retenia en els pulmons la intensitat perfumada de l'oxígen pur de les sotjades alçàries que havia resseguit en el seu vol.

Déu sap si hauria restat ningú en vida d'aquella febrada d'ambició, perquè ja els que es tenien per triomfants anaven a lluitar aferrissadament entre ells mateixos per apoderar-se del tot, sense el terratrèmol que sotraquejà l'edifici.

La vida va poder més que l'or, i l'instint de salvació deturà l'allau devastadora. Amb or i sense or, corregueren tots cap a la porta, a fi de cercar en la llibertat dels carrers, en l'esganvi de l'aire lliure, una seguretat de no ésser sepultats sota els carreus milenaris de la nau. Encara, però, esberlant-se la casa, hi hagué qui menyspreà la vida per haver un disc que s'havia quedat arrambat a una paret i que ningú no havia vist.

Oràngel, portant sempre el seu pare agafat pel coll del gipó com si es tractés d'un gat fet presoner en ple delicte de destapar la cassola del peix, pogué passar per una finestra alta i esguardar l'aldarull des d'un turonet veí.

El Dr. Arquimbau estava aclaparat. Poc s'havia pensat mai que el seu invent, que la seva dèria, hagués hagut d'ocasionar tanta malvestat al món.

— Ah, si fos a fer! No t'hauria pas enviat a cercar l'or del Sol!

— No us hi amoïneu, pare, que tot té arranjament a la Terra, com no siga la mort, que aquesta no té espera. Jo tornaré a pujar al Sol, enganxaré les rodanxes que he deixat al corònium serrades i molt serà que l'astre del dia no torni a lluir esplendent com abans. A la fi, les rodanxes que ara he esmerçat, no vindran d'aquí... Se'n podrien tallar tants milions de milions... I a fe que jo no n'he fet una gran destrossa...

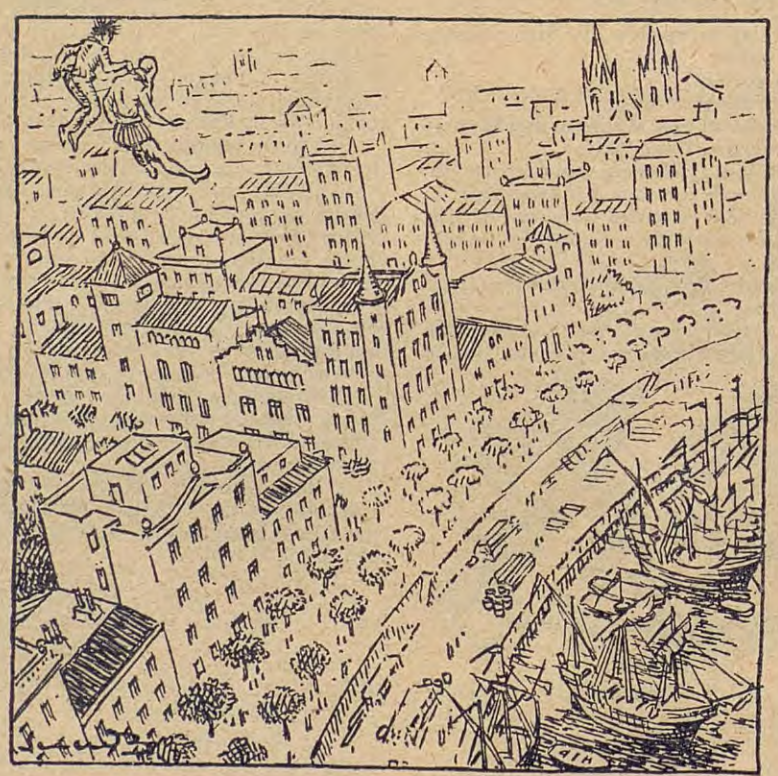

El Dr. Arquimbau, esverat, protestà:

— No, no! Tu no tornaràs cels amunt, fill meu! Ja hi és la teva mare... I voldries que jo tornés a la solitud, i a ésser blanc de l'odi d'aquestes multituds cegues i versàtils? No, Oràngel, no!

El minyó parlava com un il·luminat:

— Oh, pare! Coses extraordinàries he vist a la Lluna i al Sol, més a la Lluna, que al Sol, que al Sol tot és un seguit de gasses de foc, mentre que a la Lluna hi ha éssers vivents... No em doldria, quan menys, tornar al Sol... A la Lluna, si Selena tingués cos de dona com les de la Terra, encara em faria goig tornar-hi, perquè semblava que em volia amb tota l'ànima! I és tan bonic saber-se estimat, que comprenc que el Senyor aboqui les seves gràcies damunt dels que l'estimen, més que damunt dels que el temen!

— No, no, no et vull perdre! Ja sóc vell!

— Ai, pare! Penseu que ens deixaria viure aquesta gent? Voldrien or o el restabliment de la vida del món, i també hauria de volar...

— Podria pujar un altre...

— Tindrien por... Ultra dirien: — Qui ha fet el mal que el desfaci — i no estarien mancats de seny en dir-ho. Jo he de pujar a enganxar els retalls de Sol amb tota cura, i un cop restablerta la normalitat tornaré a baixar...

En aquest instant, Oràngel sentí una punyida al cor. Era el filet aquell misteriós.

— Sí, pare, sí, deixeu-me enfilar que després d'adobar el Sol aniré a recollir la mare per allà on sigui...

— Qui sap si viu la pobra Rosó, tan amorosa, tan lleial! — féu amb cert repenediment de les cabòries el Dr. Arquimbau.

— Sí, pare, que viu! He sentit una fiblada al cor que em diu que sí que és viva i que em cerca... I jo la deixaria, ara que ja he après de volar i que ja sé com és de bel·la la sendera de les ànimes? Mai, mai!

— Descansaràs, però? — afegí, gairebé vençut el Dr. Arquimbau.

— Ho provaré, pare, i veureu: tornem a casa, fugint d'aquesta gent malastruga, que us contaré el que he fet i vós el que heu patit... Mentrestant, renovareu la meva volatilització, malgrat encara em senti amb poder per a voleiar... Teniu!

I Oràngel pujà cel enlaire fins a perdre's de vista, portant sempre el seu pare.

Aquest, esverat, cridava:

— Ai que caic, que se me'n va el cap, que em marejo!

Oràngel davallà poc a poc fins a deturar-se en la galeria de casa seva, on deixà lliure el doctor.

El minyó, després de contar els seus fets i de conèixer els del seu pare, volgué recórrer totes les habitacions, respirar el tuf d'encofurnat que li recordava sentors volgudes, i en contemplar la cambra de dormir dels seus pares, tingué un pensament:

— Pobre jaiet, que enyora la jaieta! I si me l'emportés? Tanmateix el viatge fóra més agradós i més distret! El cas serà que ell vulgui...

— Pare, — afegí en alta veu; — per què no pugeu vós en la meva companyia? Aquí, la malícia de la gent podria fervos nous danys, i cel amunt no hi podran contra vós totes les justícies de la Terra. Volatilitzeu-vos vós i vindreu, que ja sé els camins més clars i més alegres...

El Dr. Arquimbau estava quelcom enlluernat per la narració del pas del seu fill pels espais siderals i no va mostrar-se repropi contra el projecte.

— Vols dir que podré volar?

— Provem-ho.

Fou pensat i fet. Només li feia recança una cosa al doctor Arquimbau:

— I si la Rosó torna?

— Ja deixarem a la casa un lletreret que li digui que som al cel, i que ens esperi...

Tantes i tan ben dites foren les coses que va dir Oràngel que el Dr. Arquimbau es va deixar convèncer, i vinga tot seguit amarar-se de càmfora, iodo i arsènic, a fi d'obtenir la ingravidesa necessària.

La tasca fou llarga, car la còrpora dels homes és molt més feixuga que la dels infants, i sort encara que en el doctor Arquimbau hi havia, a l'ensems que un savi, un excellent cristià, que d'altra manera potser no hauria reeixit Oràngel en la seva empresa.

Pel poble havia corregut la veu de que el Dr. Arquimbau, enfadat amb el seu fill perquè li habia malmès el Sol, volia pujar-li agafat per una orella a fi de què no fes el tabalot una altra vegada, i amb el propòsit de restablir ço que en deien els pensadors de l'època, no sé encara per què, «l'equilibri del món». Ho havia contat el mateix Oràngel a uns quants savis xafarders que havien estat a visitar el Dr. Arquimbau.

Una hora o altra s'acaben les coses. I l'amarament del doctor s'acabà sense greus inconvenients. Mancaven alguns dels extractes alimenticis per a deixar el cos sense necessitats, però Oràngel ja sabia que cel amunt no calien menjars que no fos l'aire pur carregat de vitamines.

I un matí, la parella aixecà el vol, entre l'admiració, i l'angoixa, i l'enveja — tot alhora, — de les multituds encuriosides.

Començaven a tenir fe, però no tota la que els calia.

Volaven pare i fill de bracet, callats, perquè l'emoció els lligava tots els sentits, però contents del seu viatge.

(Continuarà)

UN RETALLET DE CADA COSA

EL COMBLE DE L'EQUILIBRI

Els aficionats als problemes d'equilibri, els podeu proposar el següent que molts abandonaran per no trobar la manera de solucionar-lo

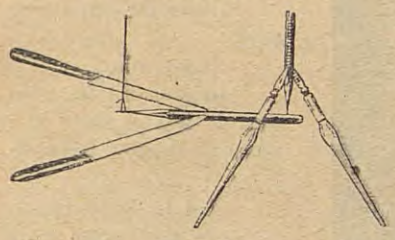

Conseguir que dos llàpiços, dos mànecs i dos ganivets, s'aguantin en l'aire apoiant només la punta d'un dels llapis sobre un nus fet en un cordill que pengi del sostre.

Veus ací la explicació gràfica de la solució:

EL DIBUIX REVELADOR

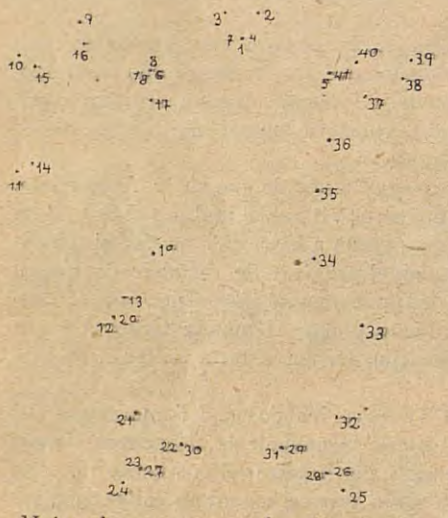

Unint els punts per ordre de numeració, sempre en línia recta, obtindreu un dibuix insospitat.

Una nena ben educada, no es mofarà mai de la condeixebla que per manca de fortuna, no pot vestir amb tanta riquesa com ella. La riquesa d'una amiga, es té de cercar més en l'anima que en el vestit

En acabar-se el temps de veda, un marit diu a la seva muller:

— Que no ho saps? Aquest any em vull comprar una bona escopeta!

— I doncs? — li contesta la dona, — que no et serveix la que et vas comprar l'any passat?

— No, no, — contesta el marit amb un posat qui recorda el d'en Tartarin, — no va enlloc la de l'any passat; allò és una escopeta de criatura! Aquest any vull comprar una bona arma; no una escopeta per caçar ocellets, sinó un bon fusell per matar animals més grossos.

— Desgraciat! — contesta la muller — pots estar segur que et faràs mal!...

MOTS CREUATS

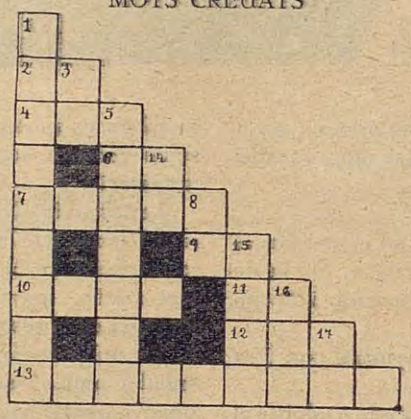

Horitzontalment: 2 Contracció de la proposició *a el.* — 4 En les ampolles. — 6 Amb la carn. — 7 De l'art musical. — 9 Al joc de cartes. — 10 Sinònim de nena. — 11 Plural de *c.* — 12 Conseqüència de la bronquitis. — 13 Llençar les proclames matrimonials.

Verticalment: 1 La nostra terra. — 3 Nota musical. — 5 En les finestres. — 14 Nota musical. — 8 Sinònim de gos. — 15 Estrips. — 16 En els carrer mal empadrats. — 17 Saludable.

Pi i Margall treballava setze hores diàries, i a més de guanyar-se la vida en l'exercici de la carrera d'advocat, car no volgué cobrar mai la cessantia d'ex-ministre, prenia part activa en la política com a leader del partit republicà federal i exercia a satisfacció dels seus electors el càrrec de diputat

TRENCA-CLOSQUES

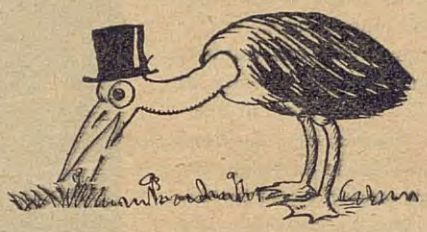

On és l'amo d'aquest animal?

FULLS D'ENCICLOPEDIA

Encar que hom en digui les tisores, no es tracta a voltes més que d'un objecte en singular. Les tisores mirades per la part de dalt, presenten dues banyes punxegudes que fan un cert respecte; mirades per la part baixa, semblen unes ulleres vulgars. Les tisores serveixen per a retallar i quan estan en funcions semblen un peix que badalla. En dir que les tisores serveixen per retallar ens referim al bon sentit d'aquesta paraula: Ningú no ignora que per retallar tal com ho fan les senyores en la sala de visites no cal l'auxili ni la complicitat de la tisora. Tal com passa amb les criatures, a mida que les tisores van envellint li surten dents el qual, encar que sembli una paradoxa li destorba la seva funció retalladora i en tal cas, es porten a un senyor anomenat *Esmolet*, el qual ve a ésser el dentista de les tisores car es cuida de fer desaparèixer llur dents i rejovenir-les. Hi ha tisores que amb tot i els rejoveniments successius que han sofert, no serveixen per a res: Són aquelles que tallen tot ço que veuen i deixen tot ço que troben. Les tisores manejades destrament, són un gran auxiliar del sastre, el periodista o el barber. Un barber inepte amb les tisores als dits és capaç de fer més escales que un aprenent de piano.

SALOMÒNIC

GRAN CONCURS

N.º 145 — Joaquim Roqué

N.º 146 — Ramona Calls

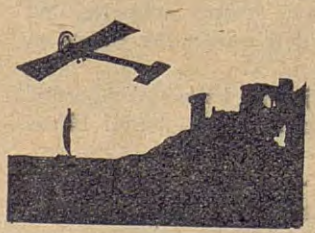

N.º 147 — Josep Vilà

N.º 148 — Jacint Coni

PER A LES NENES

CISTELLETA PER LABORS

Amb una mica de traça podeu fer una cistelleta per guardar-hi les vostres coses de cosir.

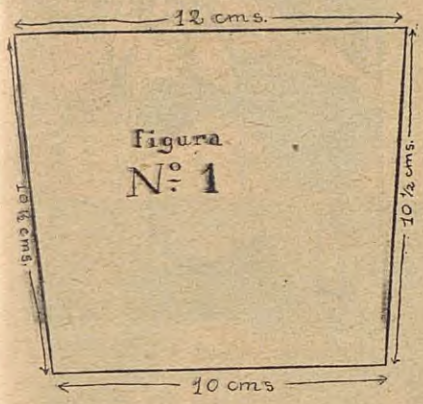

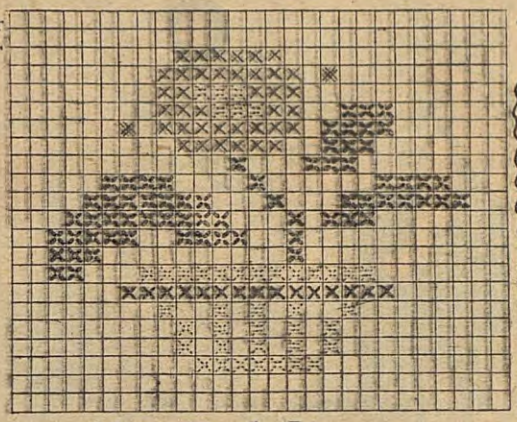

Model n.º 2

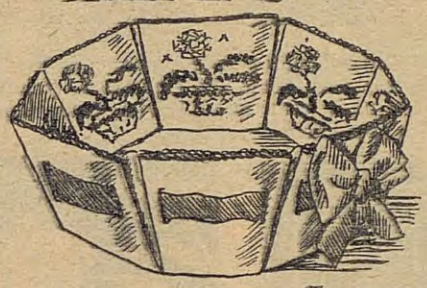

Es tallen 16 peces iguals a la figura n.º 1. Vuit d'elles es broden amb punt de canyamàs combinat amb diversos colors igual al model n.º 2. Les altres vuit serveixen per folrar les primeres. Després es fan dos traus a cada peça i es van cosint donant la forma de cistelleta.

Ultimament es passa la cinta pels traus acabant amb un llaç al costat.

TALLARETA

JEROGLÍFIC COMPRIMIT

La netedat és mitja vida. Suara a Rouen, el director del museu de Pintura netejant una tela carregada de pols, descobrí que era un Sant Crist de Rubens evaluat en dos milions de pessetes. I pensar que hi ha tants infants que no es deixen rentar la cara!...

Deia Enric Wilson:

Vàreig néixer en la pobresa i la necessitat gronxà el meu bressol. Vaig saber el que és demanar pa a una mare que no en té. Vàreig sortir de casa als deu anys i en vaig passar onze d'aprenentatge sense poder anar a l'escola més que un mes cada any, i al cap d'onze de treball duríssim, em recompensaren amb una parella de bous i sis ovelles que les vaig vendre per vuitanta-quatre dòlars. Jamai vaig gastar un dòlar en diversions, sinó que escatimava centau per cen au fins a complir els vint-i-un anys. Llavors vaig anar al bosc a tallar llenya que arrossegava una carreta de bous. Em llevava abans d'eixir el sol i treballava fins a molt després d'haver-se post per l'esquifida paga de sis dòlars al mes. Cada dòlar em semblava tan gran com la lluna plena.

Wilson arribà a seure en el Congrés de Washington després d'una brillant carrera política.

Molta gent, pastà la seva fortuna mentre anava perdent en el camí la capacitat per a disfrutar-la. Tot sovint sentim a dir d'algun opulent: Té molts diners, però no li serveixen de res.

O. S. MARDEN

LLETRES ESCAMPADES

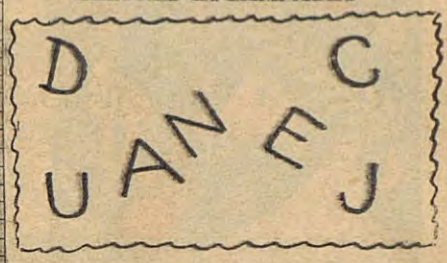

Tenint en compte aquestes lletres, cal trobar el cognom d'un il.lustre dibuixant.

En una barberia, el dependent després d'haver tallat els cabells al client, li ofereix un mirall perquè en constati l'efecte.

— Li estan bé així els cabells, senyor?

El client es contempla detingudament. Després retornant el mirall al dependent es posa bé a la cadira tot dient:

— No. Els prefereixo una miqueta més llargs!

IL·LUSIÓ OPTICA

Si mireu amb intensitat i fixesa aquests circol negres, us semblarà que

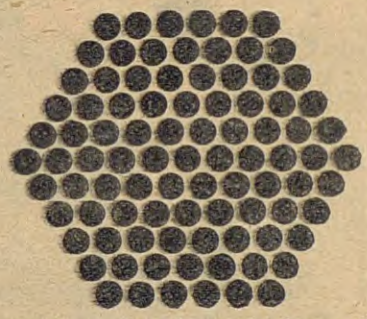

enen sis costat, (com els forats d'un rusc d'abelles) amb tot i ésser perfectament rodons.

Solucions al número passat

Jeroglífic comprimit: Treballa.

Rodolins incomplets: Torno a la vostra presència. Amb el barret a la mà. Des de dalt de la maroma.

D'OMBRES XINESQUES

N.º 149 — Manel Gendrau N.º 150 — Benet Farrerons N.ª 151 — Ramon Galí N.º 152 — Joan Morera

Redacció i Administració. Cardenal Casañas, 4
Impremta carrer de Muntaner, núm. 24 i 26.

El poder de la poesia

De Novalis, per PRAT

En aquells temps de la Grècia esplendent, hi havia un poeta-músic el cant del qual, igualava en força el del mateix Orfeu, el qual, ja és sabut, amansia les feres amb les seves cançons.

Doncs aquell cantor volgué anar, per mar, a terra estrangera. Tenia una riquesa de joiells i coses de molt preu que li havien estat donades com presents d'agraïment.

Trobà un vaixell a la platja i els mariners se li mostraren disposats a portar-lo, per la paga que els prometé, a la terra on ell volia anar. Però, els joiells temptaren la cobejança llur.

El brill i la boniquesa els enlluernaren talment, que es van convenir per a apoderar-se'n tirant al viatger el mar i repartint-s'ho després. Així, doncs quan foren al mig del mar li anaven damunt i li digueren que havia de morir ofegat.

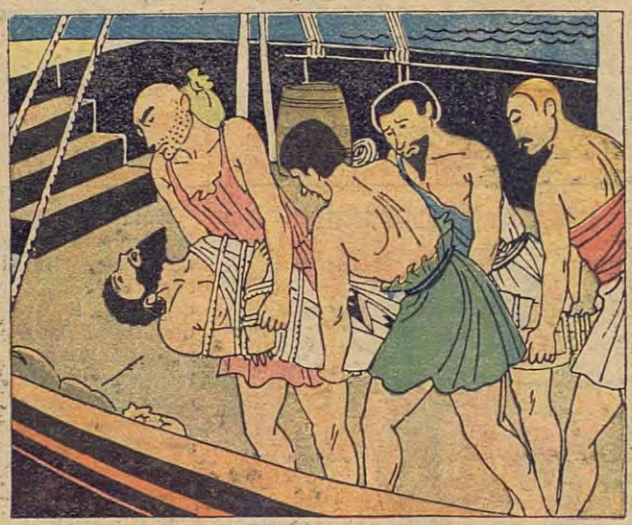

Implorà que no el matessin, els oferí els seus tresors com a rescat i els profetitzà gran malaurança si duien avant llur pensament. Però no arribà a commoure'ls. perquè temeren que algun dia ell declarés la llur malifeta.

Quan els veié tan decidits, els pregà que almenys abans de morir li deixessin cantar son darrer cant, i que després ell mateix, amb el seu volgut instrument, es tiraria a la mar, davant de tots.

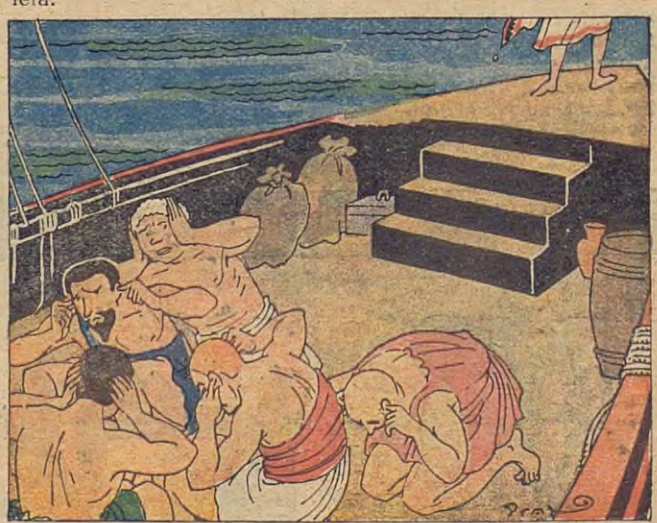

Ells sabien prou bé que si escoltaven el seu cant encisador, llur cor en seria ablanit i és sentirien penedits. Aleshores determinaren atorgar-li el que els hi demanava però fent de manera de no sentir-lo. *(Seguirà)*